

χαγού, εξέδωκε τὸ δεύτερον ἐν Μεδιολάνοις τὸν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ναπολέοντα ὕμνον του, προτάξας ἐπιστολήν, δι' ἧς ἐτόλμα ν' ἀποτεινῇ συμβουλὰς πρὸς αὐτόν. «Οὐδέποτε,» λέγει ὁ Κάρρερ, «ἡ Ἰταλικὴ φιλολογία ἐφθασεν εἰς τοσοῦτον ὑψηλὴν βυθμίδα, εἰς ἣν ἀνεβίβασεν αὐτὴν ὁ ξένος ποιητής, τολμήσας νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν κυρίαρχον τῆς γῆς». Μετ' ἐλίγον εξέδωκεν ὁμιλίαν πρὸς τὸ *Ἰταλικὸν κομητάριον*, ἣτις θεωρεῖται ὡς ἀριστούργημα τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας καὶ θαυμάζεται διὰ τὴν καλλιπέειαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ὅρου· ἀλλ' ἀμφότερα ἦσαν καρπὸι γενναίας καὶ εὐγενοῦς καρδίας μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπερμαχούσης ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ θαρραλέως ἀγωνιζομένη κατὰ τῶν κατακτητικῶν σχεδίων, ὅσα οἱ Γάλλοι ἔτρεφον περὶ τῆς Ἰταλίας διὰ τοῦτο ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀφορμὴ, δι' ἣν ὁ ὑπουργὸς τοῦ πολέμου τὸν ἐστέρησε τοῦ ἀξιώματός του καὶ τὸν ἀπήλλαξε πάσης ὑπηρεσίας. Τότε εξέδωκε τὸ περίφημον μυθιστόρημά του ὁ *Ἰάκωβος Ὁρτης* καὶ ἔγραψε τὴν πρὸς τὸν Πιδεμόντην ἀθάνατον ἐπιστολήν του, ἣτοι τὰ *μνημάτα*, ποίησιν λαμπροτάτην ἐκ 295 στίχων, ἣτις κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Τακὸ εἰνε σειρὰ μαργαριτῶν. Ἐκτοτε ὁ Φόσκολος ἐκλήθη «ὁ ποιητής τῶν μνημάτων». Μεταβὰς εἰς τὴν Παυζάν, διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ῥητορικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, καταλυθείσης ὁμῶς τῆς θέσεως μετ' ἐλίγον, ἦλθεν εἰς Κώμον καὶ ἐκεῖ ἔγραψε τὰς *χάριτας* ποίησιν ἀξίας ἴσης πρὸς τὴν τῶν Μνημάτων ἀλλὰ δυστυχῶς ἀτελῆ. Ἐκ Κώμου μετέβη πάλιν εἰς Μεδιόλανα, ἐνθα εἰργάζετο εἰς διάφορα περιοδικά, διακρινόμενος διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὸ ὀρθὸν τῶν κρίσεών του. Δυστυχῶς ὁμῶς τὸ 1815 ἐνεκα περιστατικοῦ τινοῦ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ τῶν Μεδιολάνων καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ διὰ παντός τὴν Ἰταλίαν, διαμείνας δ' ἐν ἔτος ἐν Ἐλβετίᾳ, μετέβη εἰς Λονδίνον, ὅπου ἐγκατέστη ὀριστικῶς.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Φόσκολος μετέφρασεν Ἰταλιστὶ δύο ῥαψωδίας τῆς Ἰλιάδος καὶ ἔγραψεν ἀγγλιστὶ ἱστορίαν τοῦ *Αἰολικοῦ διγῆμματος*, σπειρών μετ' αὐτὴν, κατὰ τὴν ἐκφρασιν ἐνὸς βιογράφου του, τὴν ξηρὰν ἐκείνην ὕλην καὶ πραγματείαν περὶ τοῦ κειμένου τῆς Ἰλιάδος· τοσαύτης δὲ ἀπῆλκυσε φήμης καὶ ἐκ τῶν περὶ τῆς *Ἰταλικῆς φιλολογίας* συγγραφῶν του, ὥστε ἀπὸ διάφορα περιοδικά, ἐν οἷς εἰργάζετο, ἐλάμβανε δι' ἐκάστην τυπογραφικὴν σελίδα δύο λίρας στερλίνας. Εἰς τὸ τέλος ὁμῶς τοῦ βίου του περιήλθεν εἰς μεγάλην ἐνδειαν καὶ στερούμενος καὶ τοῦ ἄρτου, ἀπεβίωσε τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1827 ἐξ ὕψους, ἄγων τὸ 80 ἔτος.

Τὰ πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φόσκολου εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀγγλικήν. Ἡ Ἐλλὰς δυστυχῶς, οὐδὲν ἔργον τοῦ περιφήμου τούτου ἱερέως τῆς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ κατὰ τοῦτο βεβαίως εἶναι ἀξιόκλειπτος· ὁ ἀνὴρ ἀλλ' ἂν τις ἀναμνησθῇ τὸν ζῶντα ἐκεῖνον χρόνον, καθ' ὃν ἡ μούσα τοῦ Ἑλικῶνος ἐβίγα καὶ τὸ δρέπανον τῆς

τυραννίας ἐσείετο ἐπὶ τὴν δεδουλωμένην πατρίδα, δὲν θὰ διατάσῃ, νομίζομεν, νὰ δικαιολογήσῃ ἐκεῖνον ὅστις παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ εἰς τὰς πράξεις του ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο Ἕλλην καὶ ἐξ ἐκείνων μάλιστα, διὰ τοὺς ὁποίους σεμνύνεται ἡ Πατρίς. I. Γ.

ΠΕΡΙ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

Περιβρεχομένη πανταχόθεν ὑπὸ θαλάσσης καὶ διακοπτομένη ὑπὸ κόλπων καὶ λιμένων ἡ Ἰαπωνία ἔχει ἐν τοῖς περιστοιχοῦσιν αὐτὴν ὕδασι ἀφθονίαν ἰχθύων καὶ ἄπειρον πληθὺν ἀλιείων. Πᾶσα παραλία ἔχει τὸ χωρίον αὐτῆς πρὸς ἀλιείαν. Οἱ κόλποι καὶ ὄρμοι κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐδίας εἰσὶ λευκοὶ ὑπὸ ἰστίων τῶν ἀλιευτικῶν λέμβων. Οἱ ἀλιεῖς ἀποτελοῦσι τὴν κατωτάτην τῆς χώρας τάξιν, αἱ οἰκίαι αὐτῶν εἶναι πενιχρόταται καὶ ρυπαρώταται, εἰναι δὲ ἡκιστα νοήμονες. Ὑπάρχουσιν ὀλιγώτερα σχολεῖα εἰς τὰ μειονομαζόμενα ταῦτα χωρία ἢ ἀλλαχοῦ καὶ ἡ ἀγραμματοσύνη κατ' ἀναλογίαν μείζων. Φυσικῶς εἰσὶν ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοῦτο δὲ ἐνεκα ἀφθόνου τροφῆς ἐξ ἰχθύων. Οὐδὲ θρησκευτικὴ οὐδὲ ἑτέρα πρόληψις ὑπάρχει κατὰ τῆς ἰχθυοφαγίας, πάντα δὲ τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων εἰσὶν εὐθηνά.

Καλὴ ἀλιευτικὴ λέμβος διὰ δύο ἀνθρώπους κοστίζει περὶ τὰς 420 δραχμάς. Ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς ἡ ἄγρα τῶν ἰχθύων ἐκάστης τοιαύτης λέμβου ἀνέρχεται εἰς 90—120 λεπτά. Οἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες εἰς τὴν παραλίαν καταγίνονται εἰς συλλογὴν ὀστρέων καὶ ἄλλων θαλασσίων προϊόντων.

Ἡ παρασκευὴ ἀλατισμένων ἰχθύων παρέχει ἐνασχόλησιν εἰς μέγαν ἀριθμὸν ἐκ τῶν εὐθυνοτέρων ἐργατῶν. Ὁ πολυαριθμὸς ἀλιευτικὸς πληθυσμὸς, ἡ νησιωτικὴ θέσις τῆς χώρας, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἰχθύων ἐν πᾶσι τοῖς ὕδασι, ἡ εὐθηνία τῆς μετακομίσεως ἐκ τῶν παραλίων εἰς τὰ κέντρα τοῦ πληθυσμοῦ, πάντα ἔχουσι σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἐργατικῆς τάξεως.

Ἐν ταῖς μεγαλειτέραις πόλεσι τὰ ἰχθυοπωλεῖα εἰσὶ πάντα ὑπὸ τὴν διαχείρισιν ἑταιριῶν, ἐν τισὶ δὲ μέρεσι αἰλέμβοι κατέχονται καὶ οἱ ἐργάται μισθοῦνται διὰ λογαριασμὸν τῶν ἑταιριῶν τούτων. Ἐν τῇ πόλει τῆς Ναγόγιας, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Ὁσάρι, ἡ ἑταιρία τῶν ἀλιείων πρὸ τεσσάρων ἐτῶν κατεῖχε 1200 λέμβους καὶ ἐμίσθου 4000 ἀνδρας. Τινες τῶν λέμβων τούτων ἦσαν μεγάλαι καὶ ἔφερον 8 ἕως 10 ἀνθρώπους. Ἐπραγματοποιοῦν δὲ ἐτησίαν πώλησιν ἀνερχομένην εἰς τὸ ποσὸν 9,000,000 δραχμῶν.

Ἡ τιμὴ τῶν ἰχθύων ποικίλλει ἀπὸ 35 ἕως 75 λεπτά κατ' ὅκον, κατὰ τὴν ποιότητα καὶ τὸ μέρος ἐνθα πωλοῦνται. Ἡ πρόσδοσις ἡ ἐκ τῆς ἀλιείας κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἀνῆλθεν εἰς 60,000,000 δραχμάς.

Τὰ μεταλλεῖα ἐν Ἰαπωνίᾳ δὲν ἔχουσι μεγάλην σημασίαν. Ἡ ὀλικὴ ἀξία ἡ ἐκ πάντων τῶν μεταλλείων καὶ λατομείων τὸ 1878 παραχθεῖσα δὲν ὑπε-